

“Sed, kial Ciuro ne kapablis tuŝi min?”

“Via patrino mortis por savi vin. Se ekzistas io ajn, kion Voldemorto ne komprenas, tio estas la amo. Li ne rekonis, ke amo tiel forta, kiel tiu de via patrino por vi, lasas sian propran markon. Nek cikatron, nek videblan signon... eĉ post kiam tiu, kiu amas nin, forpasas, pro tio, ke ni estas tiel profunde amitaj, ni por ĉiam havos iom da protekto. Ĝi kuŝas en via propra haŭto. Ciuro, plena je malamo, avaro, kaj ambicio, oferdonante sian spiriton al Voldemorto, ne kapablis tuŝi vin pro tiu kialo. Li suferis doloregon tuŝante iun markitan per io tiel bona.”

Zomburdo nun ege interesiĝis pri birdo ekstere sur la fenestra sojlo, kio donis al Hari la tempon por sekigi siajn okulojn per la littuko. Kiam li retrovis sian voĉon, Hari diris, “Kaj la nevidebla mantelo — ĉu vi scias, kiu sendis ĝin al mi?”

“Ah — via patro hazarde lasis ĝin en mia posedo, kaj mi supozis, ke vi ŝatus ĝin.” La okuloj de Zomburdo trembrilis. “Jen tre utilaj aferoj... via patro uzis ĝin ĉefe por kaŝiri al la kuirejoj kaj ŝteli manĝaĵojn, kiam li estis ĉi tie.”

“Kaj estas alia afero...”

“Ekpafu.”

“Ciuro diris, ke Snejp —”

“*Profesoro Snejp, Hari.*”

“Jes tiu — Ciuro diris, ke li malamas min, ĉar li malamis mian patron. Ĉu tio pravas?”

“Nu ili ja iome abomenis unu la alian. Ne malsimile al vi kaj sinjoro Malfid. Kaj plue, via patro faris ion, kion Snejp ne kapablis pardoni.”

“Kio?”

“Li savis al li la vivon.”

“*Kio?*”

“Jes...” diris Zomburdo reve. “Strange la homaj mensoj funkcias, ĉu ne? Profesoro Snejp ne povis toleri tion, ke li ŝuldas al via patro... mi ja kredas, ke li tiom klopodis por protekti vin ĉijare, ĉar li sentis, ke tio kvitigus la aferon inter li kaj via patro. Tiam li povus denove malamadi la memoron de via patro senĝene...”

Hari klopodis kompreni, sed tio faris lian kapon bategi, do li ĉesis.

“Kaj sinjoro, restas sola demando...”

“Nur tiu sola?”

“Kiel mi ekhavis la Ŝtonon el la spegulo?”

“Ah, nun mi ĝojas, ke vi demandas tion. Tio estis unu el miaj pli geniaj ideoj, kaj inter ni mi konfesas, ke tiu signifas multon. La solvo estis tia: nur tiu, kiu deziras trovi la Ŝtonon — trovi ĝin, sed ne uzi ĝin — nur tiu povis